

Školitelský posudek na bakalářskou práci **Tomáše Ruse: Ovlivňuje přítomnost predátora aktivitu pulců? Srovnání dvou druhů s odlišnou zkušeností s predátorem.**

V poslední době dochází spolu s uplatňováním nových experimentálních přístupů a metodik k určité renesanci výzkumu antipredačního chování zástupců různých skupin živočichů. Shodou okolností se nám naskytla možnost na Entomologickém ústavu Biologického centra Akademie věd využít jeden z těchto novějších přístupů, konkrétně kontinuální kamerové sledování aktivity jedince, a to navíc za finanční podpory Grantové agentury České republiky.

Předložené práce Tomáše Rusa je již třetím dílem seriálu na dané téma, tentokrát s podtitulem „Srovnání dvou druhů s odlišnou zkušeností s predátorem“. Původní myšlenkou bylo srovnání dvou blízce příbuzných druhů našich kuněk (obecné a žlutobřiché) s velmi odlišnými biotopovými preferencemi, které se jednoznačně odrážejí i na jejich evolučních zkušenostech s potenciálními predátory. Jak už vím z vlastní zkušenosti z mých studentských časů, optimismus školitelův (shodou okolností jde dnes o jednoho z oponentů) je vždy o něco větší, než by možná bylo zdrávo. V tomto případě se to opět potvrdilo. Byv sám zkušeným pěstitelům pulců mnoha druhů žab nedovedl jsem si představit jakékoliv potíže s chovem obou zvolených druhů (navíc poměrně krátkodobým).

Bohužel se ukázalo, že speciálně pulcům kuněk obecných se v klimaboxech katedry biologie něco nepozdává, a o nějakého experimentování se jim už vůbec nechce. Svou neochotu demonstrovali povětšinou poměrně časnou sebevraždou. Jako nouzové řešení bylo zvoleno srovnání aktivity předpisově spolupracujících larev kuňky žlutobřiché s již úspěšně proběhnuvšími pokusy s ropuchou obecnou, tedy naštěstí druhem, který k rozmnožování využívá prakticky stejné biotopy jako kuňka obecná.

Teď už tedy k vlastnímu zpracování diplomové práce. Sběr dat proběhl vcelku bez problémů, čísel v tabulce bylo podle mých představ. A nadšení zesílilo, když se ukázalo, že výsledky odpovídají mým apriorním představám. Mírně v šoku jsem se pak ocitl v momentě, kdy mi Tomáš donesl první verzi textu s desetistránkovou diskuzí. Zděšení naštěstí přešlo v momentě, kdy bylo zřejmé, že nejde o změř písmen osobitého literárního stylu (nemohu nevzpomenout svou bývalou studentku Šárku Havlovou), ale že se jedná o téměř vyčerpávající srovnání snad všech podobně zaměřených literárních pramenů posledních let, navíc neomezený jen na žáby či obojživelníky. Dotažení diskuze pak již bylo otázkou několika drobných úprav a tak jsem si mohl užít i já klidné vánoce.

Celkově bych tedy mohl zkonstatovat, že se s Tomášem spolupracovalo výborně a doufám, že obhajoba nezkaží dojem z podle mého názoru kvalitní práce.

Michal Berec

